

ἐπὶ πολὺ καὶ ἄσβεστον εἰς τὸν αἰῶνα θὰ ἀνάπτη.
Καὶ ἡ φήμη, εὐλαβῆς καὶ στεφανηφόρος προσκυ-
νήτρια, δὲν θὰ διαλίπη διὰ μέσου τῶν ἐπερχομέ-
νων γενεῶν κλίνουσα πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ νὰ προσ-
φέρῃ τὸν ὀφειλόμενον τῆς εὐγνωμοσύνης φόρον
ἐπάδουσα εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον αὐτοῦ καὶ τῶν
σὺν αὐτῷ τὸ γραφικόν :

Εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν εὐλογίαις
τὰ ὅσα αὐτῶν ἀναθάλλει ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτῶν»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑ
ΤΟΝ Σ' ΑΙΩΝΑ
ΑΜΥΝΑΝ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
ὑπὸ
ΜΑΝΟΥΗΛ ΚΩ. ΓΕΔΕΩΝ

Μετὰ τὴν ἐν τῇ ΣΖ' συνεδριάσει (28 ἰουνίου 1936) ἀνάγνωσιν τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Σαραν-
τῆ, ὁ κ. Μ. Ι. Γεδεὼν προσέθηκεν ὀλιγίστας πα-
ρατηρήσεις, ὑποσχόμενος ὅτι ἐν καιρῷ θὰ ὑποβά-
λῃ πολλὰς, οἷον εἰκασίας. Τῇ 26 φεβρουαρίου
1937, κατὰ τὴν ΣΚΑ' συνεδριάσειν, ὁ κ. Γεδεὼν
εἶπε περισσότερα, καταθέσας τὰς εἰκασίας αὐτοῦ
γραπτὰς.

Παρήσαν εἰς τὰς συνεδριάσεις ταύτας 14 μέ-
λη, μὴ συναριθμουμένων 10 διαγραφέντων καὶ

*Μικροῦ
Γρίφελ
τ. Δ' ὑφ' Α'
1939, 39-49*

τριῶν ἀποθανόντων (Εὐσταθίου Λαμπρινοπούλου, ἀρχιμανδρίτου, Θ. Ματαράγκα, καὶ Ν. Σπυροπούλου, ἀντιστρατήγου, προσθέσαντος τινὰ περὶ ἀμύνης πόλεων.

Ὁ κ. Μ. Ι. Γεδεὼν εἶπε ταῦτα

Τῷ 323 ὁ στόλος τοῦ Κωνσταντίνου, κατὰ τοῦ στόλου τοῦ Λικινίου πλέων, ναῦς ἔχοντας 200, ἐναυλόχει κατὰ τὸ στόμα τοῦ *Ἑλλησπόντου* καίπερ δὲ ἔχων 60 τριακοντήρεις, ἐνίκησε τὸν τοῦ Λικινίου, καὶ προεφυλάχθη νύκτα μίαν ἐν *Ἐλαιοῦντι*. Λικίνιος δὲ τὸν καίσαρα Μαρτινιανὸν ἐστείλειν εἰς τὴν Λάμψακον μετὰ στρατοῦ, κωλύσοντος τὴν ἐκ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου μεταβασιν τοῦ στρατοῦ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου εἰς Ἀσίαν, ἀλλ' οὗτος ἐφθάσεν εἰς *Ἱερὸν* τοῦ Πόντου διὰ τοῦτο δὲ ὁ Λικίνιος μετεκαλέσατο τὸν Μαρτινιανόν. (Ζώσιμος σ. 88—91).

Ἀναφέρω ταῦτα, ἀπομακρυνόμενος δύο μόνον ἀριθμοὺς ἀπὸ τῆς ὑσπληγγος τῶν ἡμετέρων ἐπιστημονικῶν ἀγωνισμάτων, διότι συναντῶμεν, μετὰ τὸν κτίσθρα τοῦ Ἀναστασιακοῦ τείχους τὸν Μ. Ἰουστινιανὸν ἐγείροντα φρούριον ἐν τῇ *Σησιῷ*, κατέναντι τῆς Ἀβύδου, ἰδίᾳ κατὰ τὸν ὑπερκείμενον τῆς Σηστοῦ λόφον· ἠκοδόμησε καὶ παρὰ τὴν *Ἐλαιοῦντα* φρούριον (Προκοπίου, περὶ κτισμάτων σ. 302). Ἐκεῖτο δὲ ἡ πόλις Ἐλαιοῦς εἰς τὴν μεσημβρινωτέραν ἄκρην τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου· εἰς Ἐλαιοῦντα ἐλέγετο, ὅτι ἐτάφη ὁ Πρωτεσίλαος, ὁ ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ.

Διδάσκων ἡμᾶς ὁ Προκόπιος (αὐτόθι) γράφει ὅτι, ἐν τῇ Θρακικῇ Χερσονήσῳ, κατὰ τὸν ἰσθμὸν, ὑπῆρχε τείχος μικρὸν, εὐάλωτον, ὁ δὲ Μ. Ἰου-

στινιανός ὀχυρώτατον ἀνήγειρεν αὐτὸ καὶ ὑψηλὸν, μετὰ προμαχώνων καὶ θόλων πρὸς προφύλαξιν τῶν μαχομένων. Ὁχυρῶ δὲ τείχει περιέβαλεν, ἀντὶ τοῦ προτέρου, τὴν πόλιν **Ἀφροδισιάδα**, τὴν δὲ **Κίβεριν**, κατηδαφισμένην οὖσαν, ὠχύρωσε διὰ τείχους, ἐγκαταστήσας ἐν αὐτῇ κατοίκους. Καὶ τὴν **Καλλίπολιν**, ἀτείχιστον τὸ πρότερον μείνασαν, ὁ Μ. Ἰουστινιανὸς ἐτείχισε, κατασκευάσας οἰνοδοχεῖα καὶ σιτοβολῶνας ἐν αὐτῇ, πρὸς ζωάγκειαν τοῦ στρατοῦ τοῦ κατὰ τὴν **Χερρόνησον**.

Βεβαίως αὐτὸ ἦτο τὸ παλαιὸν μακρὸν τεῖχος, τὸ πρὸ Χριστοῦ, ὅπερ ὑπέστη ῥήγματα πολλὰ κατὰ τὸν τοῦ 447 σεισμόν, ὅτε πολλοὶ πύργοι τῶν πρὸς τὴν Θράκην τειχῶν τῆς Κωνσταντινοπόλεως πρηνεῖς κατηνέχθησαν, ὡς Εὐάγριος μαρτυρεῖ «συμπεσεῖν τε καὶ τὸ Χερρόνησου καλούμενον Μακρὸν τεῖχος». Ὁ δ' αὐτὸς διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι μεταξὺ τῶν ἐτῶν 480—83 Θεοδοῖχος ἦλθεν εἰς τὸ Μακρὸν τοῦτο τεῖχος, αἱ δὲ βαρβαρικαὶ ὑπ' αὐτὸν ὄρδαι «μικροῦ τὴν βασιλείον εἶλον πόλιν» (Εὐάγρ. Ἐκκλησ. Ἱστορίας Α' 17, Γ' 25). Σαφέστερα τὰ τοῦ Θεοφάνους (τ. Α' σ. 406). Αἱ ὄρδαι αὗται, διασχίζουσαι τὰς ἐν Θράκῃ χώρας, ἦλθον εἰς τὸ Τεῖχος οἱ ἡμέτεροι «τούς τε κατασκόπους τοὺς παρὰ Θεοδοῖχου πεμφθέντας ἐξώγησαν, καὶ τῆς τοῦ Βαλαμῆρου φυλακῆς μοῖραν, ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὸ Μακρὸν Τεῖχος, οἱ ἐκεῖ φυλάττοντες ἀπεκρούσαντο». Συμπέρασμα σχηματίζομεν ὅτι, κατὰ τὸ χρονικὸν ἀπὸ 447 μέχρι 480 διάστημα, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Θρακός, ἢ ἐπὶ Μαρκιανοῦ τὸ Μακρὸν Τεῖχος ἐπεσκευάσθη, πρὸς διαφύλαξιν θρα-

κικῶν πόλεων καὶ χωρίων, ἀλλὰ καὶ τῆς τοῦ Κωνσταντίνου μεγάλης πόλεως.

Ἐπερήσπισε δὲ τὸ τεῖχος ἔφ' ὅσον ἔμενον ἀξιμώτον, τὴν πρωτεύουσαν τῆς μεγάλης ἡμῶν αυτοκρατορίας, αἱ δ' ἐπερχόμενοι βάρβαροι φυλαὶ εὕρισκον εὐκολώτερον ἢ διαπεραιωθῶσιν ἐκ θρακικῶν παραλίων εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ἥπειρον. Τῷ 399 Γαηνάς ὁ στρατηγὸς Ἀρκαδίου τοῦ αυτοκράτορος ἐστάλη ἵνα παρακώλυση τὴν ἐκ Θράκης εἰς Ἀσίαν διάβασιν βαρβάρων, οἵτινες ὁμοῦς ἔβλαψαν τὰ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν πολύχνια ἀπὸ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ ἄνω. Γαηνάς δὲ κατ' Ἀρκαδίον νεωτερίσας ἦλθε (401—402) εἰς τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον, θέλων αὐτόθεν εἰς Ἀσίαν ἵνα διαπεραιωθῇ ἐπὶ σχεδίων, ἃς παρεσκεύασεν, ἀλλὰ κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων. Ὅμως, τῷ 450, τρία μετὰ τὴν ὑπὸ σεισμοῦ καταστροφὴν ἔτη, προῆλθεν ἕτερος ἐχθρὸς, ὁ Ἀτίλας ἕως **Καλλιουπόλεως** καὶ **Σηστοῦ** «πᾶσαν πόλιν καὶ φρούρια δουλούμενος, πλὴν Ἀδριανουπόλεως καὶ Ἡρακλείας τῆς ποτὲ **Πειρίνθου**, ὥστε καὶ εἰς τὸν Ἀθύραν αὐτὸν φρούριον ἐλθεῖν» (Ζώσιμος· σ. 263, 270. Θεοφ. Α' σ. 118, 159). Οὕτω λοιπὸν ἦτο τὸ Μακρὸν Τεῖχος ἐπεσκευασμένον μετὰ τὰς ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ 447 καταστροφάς.

καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ πρό παλαι κατὰ τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον Μακροῦ Τείχους, ὅπερ ἀνήγειρεν ὀχυρώσας ὁ μέγας αυτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς Α', καίτοι εἶχον καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις τείχη, τινὲς δ' αὐτῶν ἕνεκα στρατιωτικῶν λόγων, ὡς σήμερον λέγομεν. Ὡς ἠκοδόμησεν οἰνοδοχεῖα καὶ σιτοβολῶνας ὁ αυτοκράτωρ οὗτος εἰς τὴν Καλλι-

πολιν, οὕτως ἦν ὠχυρωμένη ἡ Πείρινθος «ἡ νῦν Ἑράκλεια ἐπικαλεῖται» — λέγει Προκόπιος (Βανδαλ. πόλεμοι· Α' σ. 363). Ὑπῆρχον παρ' αὐτὴν ὑποφορβεῖα, κατὰ τὴν Γ' ἑκατονταετηρίδα, χάριν τοῦ πολεμικοῦ ἱππικοῦ· Πόλεις ἄλλαι τῆς Θράκης ἦσαν ἀσφαλέστεραι· τῷ 592, λόγου χάριν, Πρίσκος ὁ στρατηγὸς τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοκράτορος Μαυρικίου κατέφυγεν εἰς Πείρινθον, ὠχυρωμένην οὖσαν καὶ αὐτὴν, ἀλλὰ, μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἀσφαλῆ ἐκεῖ, ἀνῆλθεν εἰς Τζούρουλον, δῆλα δὴ τὴν γνωστὴν ἡμῖν Τυρολλόην, εἰς ἣν ἐκρύβη (Θεοφ. τ. Α' σ. 416). Καὶ σημείωσαί μοι ὅτι αὐταὶ οὔτε πρώτης, οὔτε δευτέρας σημασίας ἦσαν πόλεις, οἷα ἦσαν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν αὐτοτομίας — ΙΓ' ἑκατονταετηρίδα — Ἀδριανόπολις καὶ Βιζύη, Διδυμότειχον καὶ Καλλιπολις, τὰ **μείζονα** τῆς Θράκης **ἄστεα**, κατὰ Γεώργιον Ἀκροπολίτην (σ. 59).

Ὁ λόγος ὁ περὶ μακρῶν καὶ μικρῶν τειχῶν καὶ φρουρίων, ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς μνειάν καὶ τῶν μικροτέρων φρουρίων, ἅτινα εἶχον καὶ τὰ πολύχνια αὐτά· εἰς τὰ φρούρια (πύργους μικροὺς ἢ μεγάλους) οἱ κάτοικοι κατέφευγον ἐν καιρῷ πολιορκίας, σωτηρίαν πορίζομενοι. Ταῦτα ἔκρινα καλὸν ἵνα εἶπω, ἵνα φανῶμεν καταληπτοὶ εἰς ἄλλους εἰς ἄλλο μέρος τῆς συζητήσεως, ἧς τὴν γέννησιν ὀφείλομεν εἰς τὸν ἀδελφὸν κ. Σαραντῆν, χειραγωγῶντα ἡμᾶς εἰς ἀκριβεστέραν γνῶσιν τοῦ ἀναστασιακοῦ τείχους, ἐγεγθέντος πρὸς ἄμυναν τῆς πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου, ἧτις εἶχεν ἀμύνης ἀσφαλοῦς καὶ στενωτέρας στηρίγματα.

καὶ ταῦτα μὲν διὰ τὴν μακρόθεν ἄμυναν τῆς

Κωνσταντινούπολεως. Διὰ τὴν ἐγγύθεν ἀγαθύνθητε, ἀδελφοί, ἕν' ἀκούσητε εἰκασίας τινὰς καὶ σκέψεις, ὡς ἐγγένησεν ἢ ἀνάγνωσις πηγῶν παλαιῶν ἐντύπων, καὶ ἡ ἀπορία μου διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἀναστασιακοῦ πύργου, πύργου τοῦ Χριστοῦ λεγομένου κοινῶς, ὑπὸ δὲ τῶν τούρκων Γαλάτα-κουλεσι = πύργου τοῦ Γαλατᾶ, γνωριζομένου οὕτως αὐτοῦ μόνου διὰ τὸ μέγεθος, ἐνῶ τὸ γαλατηνὸν τεῖχος εἶχε πύργους, εἶχε πύλας, εἶχε τάφρους, ἅτινα πάντα εἶδε καὶ περιέγραψεν ὁ Σκαρλάτος Δ. Βυζάντιος ἐν Β' τόμῳ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως».

Εἶδομεν ἀνωτέρω δύο φρούρια διὰ λόγους στρατιωτικῶν οἰκοδομηθέντα, ἢ ἐνισχυθέντα, παρὰ τὴν Καλλιούπολιν καὶ παρὰ τὴν Πείρινθον, ἢ νῦν Ἡράκλεια λέγεται, κοινῶς Ἀρακλειά· τρίτον καὶ τέταρτον βεβαίως ἦσαν ἡ Ἀδριανόπολις καὶ ὁ Ἀθύρας ἔτι κατ' ἀκριβῶς τὸ μέσον τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ μάρτυρι τῶν χρονογράφων Θεοφάνει (Α' σ. 159). Τάττω πέμπτον τὴν Βιζύην, δι' ἣν ἐπιγραφὰς δύο σώζοντες ἐπέδωκάν μοι Μελέτιος Κοτσάνης ὁ ἐκ Πάτμου διάκονος, καὶ Ἄνθιμος Ἀναστασιάδης ὁ ἐκ Ῥαιδεστοῦ μητροπολίτης Ἐάνθης, καὶ ποτε Ῥοδοστόλου ἐπίσκοπος (ἐν 40 Ἐκκλησιαίαις) τάττω τὴν τούτου πρώτην, καθὸ παλαιότεραν, ἐν συνεχείᾳ γραφεῖσαν, ἀτυχῶς

Ἄγαθῆ τύχη

Ἐπὲρ τῆς τοῦ αὐτοκράτορος κ. Ἀδριανοῦ Ἀντωνείου καίσαρος, σεβ, εὐσεβοῦς, καὶ Οὐήρου καίσαρος νίκης τε καὶ αἰωνίου διαμονῆς, καὶ τοῦ σύμπαντος αὐτῶν

οἴκου, ἱερᾶς τε συγκλήτου, καὶ δήμου ῥωμαίων, ἡγεμονεύοντος ἐπαρχίας Θράκης Γιουλίου Κομόδου, πρεσβ. σεβ. ἀντιστρατήγου, ἡ πόλις βιζυηνῶν κατεσκευάσεν τοὺς πύργους, διὰ ἐπιμελητῶν Φίρμου Αὐδουπόρεος καὶ Αὐδουκένθου Δουσσυκένθου καὶ Ῥαυδοῦ Ὑακίνθου. Εὐτυχεῖτε.

Παρέθηκα τὴν ἐπιγραφὴν ὡς μαρτυροῦσαν τὴν ἀρχαιοτέραν, ἐπὶ ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας, ἀνεγερσιν πύργων, παρὰ τὴν Βιζύην. Ἄλλ' ὀλίγα μακρὰν αὐτῆς ἦλθεν ἄλλη μαρτυρία, ἐπίσης παλαιά, τῶν μετὰ τὸν Μ. Ἰουστινιανὸν χρόνων, αὕτη

ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΙΖΥΗΤΙΚΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΛΑΓΙΟΥ,

εὑρεθεῖσα κατὰ τὸ 1878 πλησίον τοῦ Εὐσταθοχωρίου τῆς ἐπαρχίας Ἀγχιάλου, δεικνύουσα ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ που στρατιωτικὸς σταθμὸς.

Ὑλοτόμος καὶ ἐγὼ ἴδαν εἰς πολύδενδρον ἐλθὼν παπταίνω ποῦ θὰ εὔρω τὰς τοποθεσίας, ὅπου διέμενον τὰ στρατιωτικὰ τάγματα τὰ κατὰ τὴν Θράκην οὐχὶ δὲ μακρὰν τῆς Κπόλεως. Τὰ εἰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας διαμένοντα στρατιωτικὰ σώματα, κυρίως ἐπὶ τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ, κατὰ Θεοφάνη (Α' σ. 366) ἦσαν ἑπτὰ, ἔδρας ἔχοντα τὴν Νικομήδειαν, τὴν Κίον, τὴν Προῦσαν, τὴν Κύζικον, τὸ Κοτυάειον καὶ τὸ Δορύλαιον ἢ ἑβδόμη στρατιωτικὴ ἔδρα παρελείφθη.

Πάντα τὰ στρατιωτικὰ σώματα τοῦ κράτους ἡμῶν ἐλάμβανον γνῶσιν ἐπικειμένης ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς διὰ τῶν ἀναπτομένων πυρσῶν, ἔφαινον

δ' αὐτοὶ ἐπὶ κεφαλῆς πύργων. Ἄτυχῶς, ἔχομεν γνῶσιν ὑπηρεσίας στρατιωτικῆς τοιαύτης ἐν Ἀνατολῇ. Παρὰ τῷ Κωνσταντίνῳ Πορφυρογεννήτῳ εὐρίσκομεν ἀναγραφὴν τῶν πύργων, ἢ φρουρίων, ὧν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἤπτετο πυρσοῦς, δηλῶν τὴν ἐξ Ἀνατολῆς ἐπέλευσιν βαρβάρων· ὁ πλησιέστερος τῇ Κπόλει πυρσοῦς ἦν ὁ ἐπὶ τοῦ Καῆς ντὰγ—δπου ἢ μονὴ τοῦ ἐκ Συρίας ὀσίου Αὐξεντίου—ἐν πύργῳ, ἃς εἶπωμεν φρουρίῳ, ὅπερ ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὅτι εὗρεν ὁ ἀείμνηστος Ἀλέξανδρος Πασπάτης (Ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου τ. IB' σ. 50) τοῦ ἀναπτομένου πυρσοῦ γνῶσιν ἐλάμβανον οἱ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐμπειπιστευμένοι φύλακες, οἱ τῶν κάτω χρόνων μπεκτοῆδες, καθήμενοι εἰς τὸν Φάρον ;

Πάντες οὗτοι οἱ πύργοι οἱ διὰ φώτων ἀγγέλλοντες ἐχθρικός ἐπιδρομὰς ἔκιντο εἰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας, ἀλλ' οὐδεμίαν πρέπει ἵνα ἔχομεν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ ἐν Θράκῃ τοιαύτης ὑπηρεσίας, συντελούσης εἰς τὴν ἐτοιμασίαν πρὸς ἄμυναν, φρονῶ δὲ, ὅτι, καθὼς εἶχεν ἡ Ἀνατολή, εἶχεν ὁμοίως καὶ ἡ Ρούμελη πύργους ἀγγέλλοντας ἐπιδρομὰς ἐχθρῶν· καὶ ἡ Ρούμελη ἐχορήγει βαρβάρους, καὶ ἡ ἄρκτος κατσκευάζε, καὶ ἡ Ἀνατολὴ προὔμηθευεν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος ὁ Δίκωρος ἐξησφάλισε τὴν ἡσυχον ζωὴν τῶν ἐγγυτέρω τῆς Κπόλεως οἰκούντων πληθυσμῶν, οἵτινες ἔπαθον ἀπρὸςδοκίμως, ὅτε σίφη βουλγάρων, εὐρόντες μέρη τινὰ τοῦ ἀναστασιακοῦ τείχους ὑπὸ τοῦ φεβρουοῦ σεισμοῦ τοῦ 558 καταστραφέντα, εἰσήλασαν δι' αὐτῶν ζημιώσαντα τοὺς κατοίκους.

Φρονῶ, ὅτι ὁ τὴν Κπολιν ἀσφαλίσας ἀπὸ ἐπι-
κειμένων βαρβαρικῶν ἐπελεύσεων Δίκωρος, ὥρισε
τοιαύτας συνεννοήσεις διὰ πυρῶν μεταξὺ τοῦ
τείχους αὐτοῦ καὶ τῆς πρωτεύουσας τοῦ κράτους,
ὅπερ ἐν τοιούτοις δυστυχήμασιν ὑπεδέχετο ἐντὸς
αὐτοῦ τοὺς κινδυνεύοντας· ἀλλ' οἱ κινδυνεύοντες
αὐτοὶ, οἱ τὴν Κπολιν ἐπιτρέχοντες ἐκ τῶν ἀγγι-
τερμόνων αὐτῇ μερῶν, εἶχον εἰς τὰ χωρία αὐτῶν
πυργία, μικρὰ φρουριάκια, ὅπου συνήλαυνον ἑαυ-
τούς. Καταστρεφομένου τοῦ ἀναστασιακοῦ, συγ-
κατεστρέφοντο καὶ τὰ μικρὰ χωρία μετὰ καὶ τῶν
φρουρίων, ἤκουσα δ' ὅτι λείψανα φρουρίων τοιού-
των ἰσοχθόνια ἐσώζοντο ἐν τῷ χωρίῳ Γρύπες, τῷ
κατ' ἐμὲ Δριπεία, κατὰ τούρκους ἰουδαϊκῶν πύργῳ
=Τσιφούτ-μπουργάζ.

καὶ εἶπον μὲν ὅτι τὰ πυργία κατέστρεφον ἢ
σεισμοὶ, ἢ τοὶ βαρβάρων ἐπιδρομαί· ἐμπορεῖτε δὲ
ἵνα βεβαιώσητε ὅτι τῶν καταστροφῶν τούτων ἦ-
σαν οἱ αὐτοκράτορες ἀμέτοχοι; Γινώσκωμεν, ὅτι
Μιχαὴλ ὁ Μεθυστῆς υἱὸς Θεοφίλου αὐτοκράτο-
ρος, ἐπιθυμῶν ἵνα πανηγυρίζη ὁ λαὸς ἀπερίσπα-
στος καὶ ἀσκυθρόπαστος τὰς ἐν ἵπποδρομίῳ καὶ
τὰς ὁμοίας διαγύσεις, διέταξε καὶ κατέστρεψαν ὅ-
λους τοὺς πύργους τοὺς ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς ἐπαρ-
χίαις τοῦ βυζαντινοῦ κράτους· πιστεύω, ὅτι καὶ
διὰ τὰς ῥουμελικὰς ἐπαρχίας ἄλλος παράφρων ἠ-
δύνατό τι ἵνα πράξῃ παρόμοιον.

παρακαλῶ ἵνα πιστεύσητε καὶ ὑμεῖς, ὅτι, κα-
θὼς ἐφρόντιζον οἱ βυζαντινοὶ ἵνα λαμβάνωσι γινῶ-
σιν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν ἐξ Ἀνατολῆς, οὕτως
ἔπρεπε ἵνα ἔχωσιν εἰδήσεις καὶ ἐκ βορρῶ καὶ δυ-
σμῶν. Ἐχθροὶ κατὰ τῆς ἡμετέρας αὐτοκρατορίας

ἦσαν πανταχόθεν προςδόκιμοι, οἱ δὲ ἀμέθυστοι τῶν χωρῶν ἡμῶν κυβερνῆται βεβαίως ἔπρεπε ἵνα διατελῶσιν ἐν γνώσει πάσης ἐτοιμαζομένης ἀπ' ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἐπιδρομῆς· Ὡς εἶχον πυρσοὺς ἀναπτομένους ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ἀπὸ τοῦ Σκῶπα καὶ τοῦ βουνοῦ τοῦ Αὐξεντίου μέχρι μέσης Μικρασίας πύργων, οὕτως εἶχον καὶ ἀπὸ τοῦ ἀναστασιακοῦ τείχους μέχρι τῶν πρὸς τὴν Θράκην τειχῶν τῆς Κπόλεως τῶν οὕτω λεγομένων χειρσαίων. Ἐν μὲν τῶν ἡμερῶν θ' ἀνασκαφῶσι βεβαίως οὐκ ὀλίγα μέρη θρακῶν, τὰ ὑψηλότερα, θὰ εὐρεθῶσι δὲ λείψανα πύργων, ὁμοῦ κείμενα, οἷος ὁ ἰουδαϊκὸς πύργος — Τσιφούτ-μπουργάζ.

Ὁ Θεὸς πάσης ἐπιστήμης καὶ γνώσεως ἅς μοι συγχωρήσῃ τὴν τόλμην, τὴν ἀκίνδυνον πᾶσιν, ὅτι εἰς τὸν ἐν Γαλατῶν Κπόλεως πύργον τοῦ Χριστοῦ = Γαλάτα-κουλεσι τὸν ἄνω ὄροφον ἐχρησιμοποιοῦν διὰ τὸν πυρσόν, τὸν ἀνταποκρινόμενον πρὸς πυρσοὺς τῶν πύργων τῶν ἐν χώραις θρακώαις. Εἰς τοιαύτην τινὰ σκέψιν ἐνέβαλέ με ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος οἰκοδομὴ τοῦ τείχους καὶ τοῦ μεγάλου πύργου, καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ. Ἐὰν εἴπῃ τις, ὅτι ἠγέρθη ὡς ἐν καιρῷ κινδύνων προσφύγιον τῶν κατοίκων τοῦ Γαλατᾶ, πρὸς τίνα σκοπὸν ἐδόθη τοσοῦτον ὕψος εἰς τὸν πύργον τοῦ Χριστοῦ; Πόσοι πύργοι ἔχουσιν ἴσον ὕψος; Φρονῶ λοιπὸν, ὅτι ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἦναπτον πυρσόν, ὃν οἱ κωνσταντινοπολίται βλέποντες πανταχόθεν τῆς Πόλεως ἐλάμβανον γνώσιν κινδύνου ἐπελεύσεως ἐχθρῶν, πρὶν ἀναγγεῖλῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ἢ προτροπάδην εἰςροὴ τῶν κατοίκων τῶν θρακικῶν χωρίων εἰς τὴν ἀπειλουμένην πρω-

τινισαι